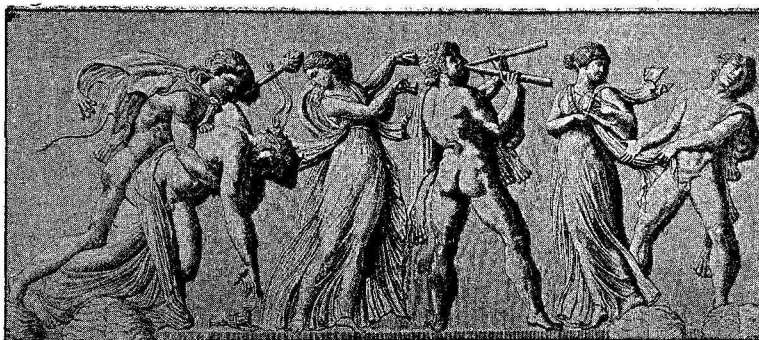

★ ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ★

ΓΚΥ ΔΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Ὁ Γκυ δὲ Μωπασσάν ἐγεννήθη εἰς τὴν Νορμαν-
διαν. Ἡ γραφικὴ αὐτῆ ἐπαρχία, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν ἔζησε τὰ καλλίτερα ἔτη τῆς ζωῆς του,
διεμόρφωσε τὸ πνεῦμα του καὶ ἰσχυρὸν πολὺ
ἐπὶ τῆς ἰδιοφυίας του.

Μόλις ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του ὑπηρε-
τησεν ἐπὶ τινι καίρῳ ὡς ὑπάλληλος τοῦ Ὑ-
πουργείου. Κατόπιν κατελήφθη ὑπὸ τῆς μα-
νίας τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν ναυ-
τικῶν ἐκδρομῶν. Ἐταξείδευσεν εἰς ὅλα τὰ μέ-
ρη τοῦ κόσμου ὅπου πωλεῖται ἡ ἡδονή, καὶ
ἐκεῖθεν ἀπεκόμισεν ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις, τὰς
ὁποίας κατόπιν διετύπωσεν εἰς τὰ ἔργα του.
Ὅλη ἡ φιλολογικὴ του ζωὴ περιορίζεται εἰς
μὴν δεκαετίαν ἀδιακόπου καὶ γονίμου πνευμα-
τικῆς ἐργασίας. Ἡ ζωὴ του ἤρχισε μὲ τὴν
αἰφνιδίαν κατάκτησιν τῆς φήμης καὶ ἐτελείω-
σε μὲ μίαν ἀπτόμοτον καταστροφὴν, μίαν δρεί-
αν ἐκδήλωσιν ἀνιάτου παραφροσύνης. Ἡ ζωὴ
του ὑπῆρξε βραχεῖα καὶ πλήρης πάσης ἀπο-
λαύσεως πνευματικῆς καὶ σωματικῆς. Ἡ ἰδιω-
τικὴ ζωὴ του ἀγνοεῖται παντελῶς, δὲν γνωρί-
ζομεν ἐὰν περιπτώσεις ἢ συμβάντα τινὰ ἐπέ-
δρασαν ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῆς ἰδιοφυίας του. Εἰς
τοῦτο συνέτεινε καὶ ἡ ἰδιοτροπία τὴν ὅποιαν
εἶχε νὰ ἀποκρύπτῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν
ἄλλων τὰ ἀφορώντα αὐτόν. Εἶχε ἀνεγείρει ἐν
τείχῳ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Τοῦ-
το ἀποδίδεται πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἀποστροφὴν
τὴν ὅποιαν ἔτρεφε πρὸς πάντας, ὡς ἐκ τοῦ
νοσηροῦ ὀργανισμοῦ του.

Ὅλαι σχεδὸν αἱ ὑποθέσεις τῶν διηγημά-
των του εἶναι ἀληθεῖς, ὅλοι οἱ ἥρωές του ὑ-
πῆρξαν. Καὶ εἰς τὰ κοινά-εξα πράγματα ἀνα-
καλύπτει μίαν νέαν μορφήν ἄγνωστον, ἀσυνή-
θη. Εὐχαριστεῖται νὰ περιγράψῃ ἕνα κόσμον
ταπεινόν, χωρὶς εὐγενῆ αἰσθήματα, χωρὶς ἰδα-
νικά. Εἰς τὸν Μωπασσάν ἐπέδρασεν πολὺ ὁ
Φλωμπέρ.

Τὰ ἔργα του διαπνέονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα
μῆς καταργήσεως πάσης κοινωνικῆς συνθή-
κης καὶ κοσμικῆς ὑποκρισίας. Ἀρέσκειται νὰ
ζωγραφίσῃ τὴν κτηνωδίαν ἐκείνην ὁ ὅποια ὑ-
πάρχει πάντοτε ἐντὸς μας καὶ δὲν ἐλλείπει
οὐδὲ ἀπὸ τὰ πνευματικώτερα ὄντα. Δὲν λη-
σμονεῖ ποτὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως
ἕνα ζῶον κακόβουλον, θηριώδες ἐν ταύτῳ καὶ
ἀσελγές, προικισμένον μὲ τὸ ἐνστικτὸν τῆς
καταστροφῆς. Εἶναι ἕνας παρατηρητὴς ἀπό-

τομος, ἄνευ ἰδανικοῦ, ἕνας εἰρωνικὸς καὶ σκλη-
ρὸς ἠθικολόγος. Δὲν τὸν ἐμπνέει ποτὲ ἡ κα-
λωσύνη, οὔτε ἡ εὐσπλαχνία, νομίζει ὅτι ἡ
ἀνάγκη εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργεί-
ας, μόνη ἡ ἀνάγκη, μία ἐσωτερικὴ καὶ ἀδη-
λος ἀνάγκη ἐκπηγάζουσα ἀπὸ τὰ ἐνστικτα
τῆς φύσεώς μας, ἀπὸ τῆ παρακμῆν τῆς κλη-
ρονομικότητος, ἀπὸ τὸν ἐκφυλισμὸν καὶ τὴν
ἐξασθένεισιν τοῦ εἶδους, ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν καὶ
ἄγνωστον ἀράν, ἡ ὅποια βαρύνει ἐπὶ τῆς ἀν-
θρωπότητος. Ἀποκαλύπτει μὲ μίαν κικεντρε-
χὴ σκληρότητα ὅλην τὴν κωμικότητα τῆς
ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος καὶ φωτίζει ὅλας τὰς
πτυχὰς τῶν ἀδυναμιῶν μας, ὡς διὰ νὰ ταπει-
νώσῃ τὸν ἄνθρωπον. πρὸ τῆς ματαιότητος πά-
σης προσπάθειάς του. Εἶναι θαυμάσιος εἰς τὸ
νὰ δεικνύῃ τὴν «ἄλλην ὄψιν» τῶν πραγ-
μάτων, νὰ περιγράψῃ ἐκείνους ὅπου ζοῦν γα-
λήνιοι μέσα εἰς τὴν ἀτιμίαν, ἐκείνους ὅπου
διαβαίνουν ἀνύποπτοι τὴν θύραν τῆς ζωῆς,
ἐκείνους ὅπου καταστρέφονται ἀπὸ μίαν ἰδέαν
μόνον, ὅπου ἐν περιστατικὸν τοὺς ἀμαυρῶνει
ὅλην τὴν τὴν ζωὴν. Ἐν γένει τὰ ἔργα τοῦ
παραδόξου τούτου συγγραφέως μοῦ προξενοῦν
μίαν βυθίαν καὶ ὑπέροχον ἐντύπωσιν, μίαν
ἐντύπωσιν ἡ ὅποια μοῦ θλίβει τὴν ψυχὴν καὶ
μοῦ στενεύει τὴν καρδίαν. Μέσα εἰς τὴν ἐπο-
χὴν αὐτὴν τῆς παγκοσμίου ἀπελπισίας, τῆς
ἠθικῆς καταπτώσεως, τῆς ψυχικῆς ἐξαντλή-
σεως, τῆς ὀργανικῆς ὑπερκοπώσεως, κανεὶς
συγγραφεὺς δὲν κατώρθωσε, νομίζω, περισσό-
τερον τοῦ Μωπασσάν, νὰ δείξῃ τὸ μάταιον
καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀπολύτου μη-
δαμνότητος.

Ἡ ψυχὴ του εἶναι πεσσιμιστικὴ μέχρις
ἀπελπισίας. Κάπου λέγει: «Δὲν γνωρίζομεν
τίποτε, δὲν βλέπομεν τίποτε, δὲν δυνάμεθα τί-
ποτε, δὲν ἐφευρίσκομεν τίποτε, δὲν φανταζό-
μεθα τίποτε· εἰμὶθα σκλαβωμένοι, φυλακισμέ-
νοι ἐντὸς μας. Καὶ ὑπάρχουν οἱ θαυμάζοντες
τὴν ἀνθρωπίνην μεγαλοφυΐαν!... Ἡ σκέψις
τοῦ ἀνθρώπου εἰς αἰ ἀκίνητος, τὰ ὅρια τῆς ὥρι-
σμένας, στενά, ἀνυπερέβλητα μὲν τὰ πλησιά-
σωμεν· γυρίζει καὶ στρέφεται ὡς ἀν ἄλλοιο εἰς
τὸ ἱπποδρόμιον, ὡς ἀν μύγχα κλεισμένη ἐντὸς
φιάλης ἡ ὅποια πτερυγίζει ἕως τὰ πλάγια
ὅπου προσκρούει πάντοτε.» Ἐδῶ, ὁ Μωπασ-
σάν, φθάνει μέχρι τῆς ὑπερβολῆς. Εἶναι ἀλη-
θές ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα αἰσθάνεται τὴν
ἀνεπάρκειάν του εἰς μερικά ζητήματα τῆς
φύσεως, δὲν εἶναι ὅμως, καθὼς τὸ χαρακτη-
ρίζει, μύγχα κλεισμένη ἐντὸς φιάλης, οὔτε ἄ-
λογον ὅπου στρέφεται εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, πάν-
τοτε εἰς τὸν αὐτὸν κύκλον. Ἀπὸ τοιαύτας